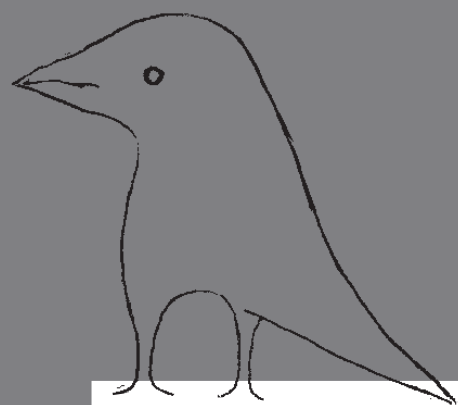

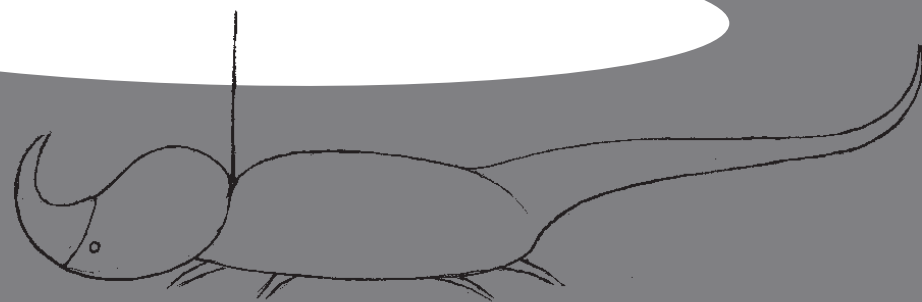
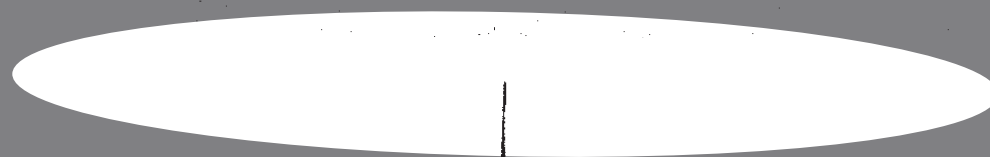
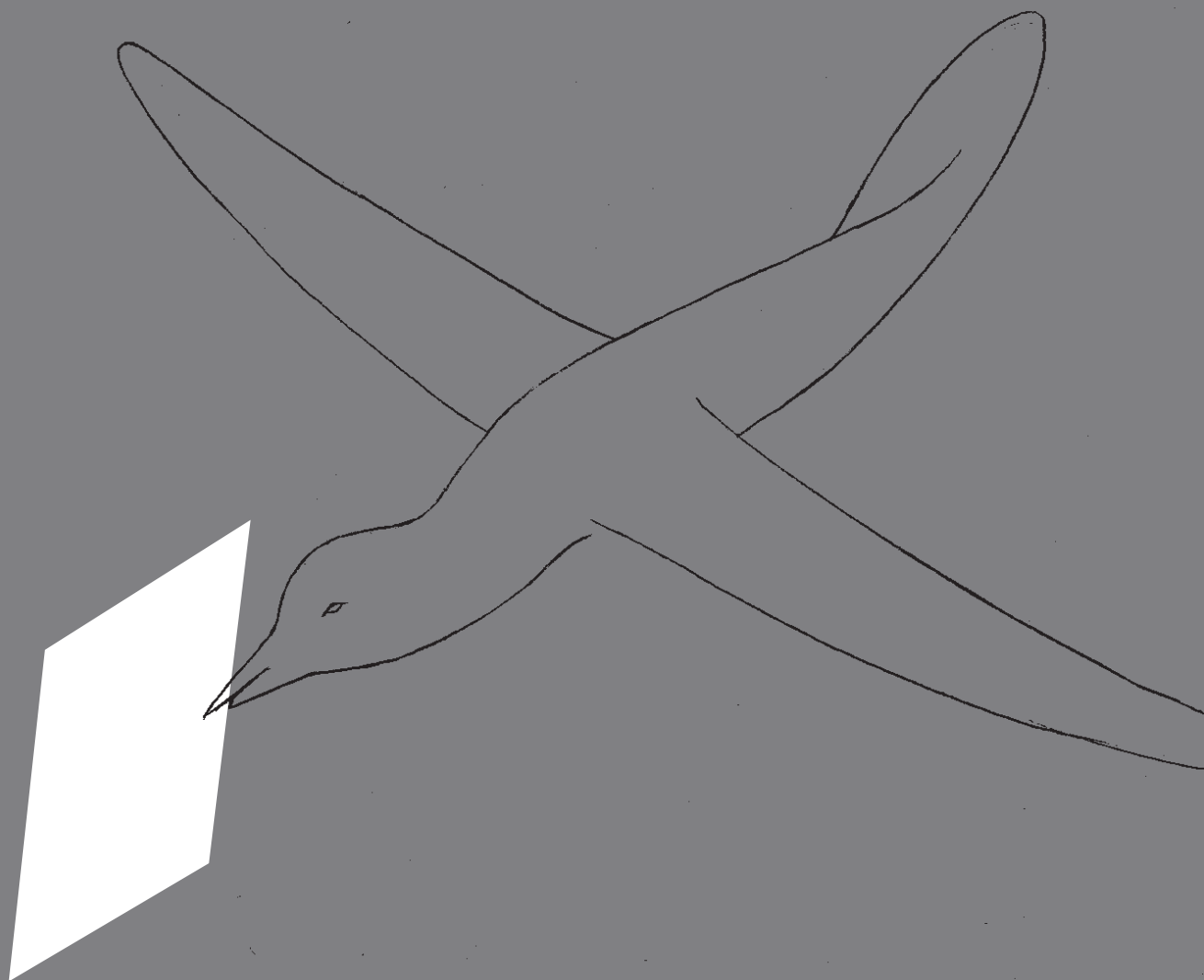
Josef Hiršal Petr Nikl

bzíky, bzíky, bzík

básně & domalovánky pro děti

MEANDER

**Nenechej mě polopustou,
vezmi pastelku a zkus to,
můžeš kreslit, můžeš psát,
bude ze mne unikát!**

Tvoje knížka

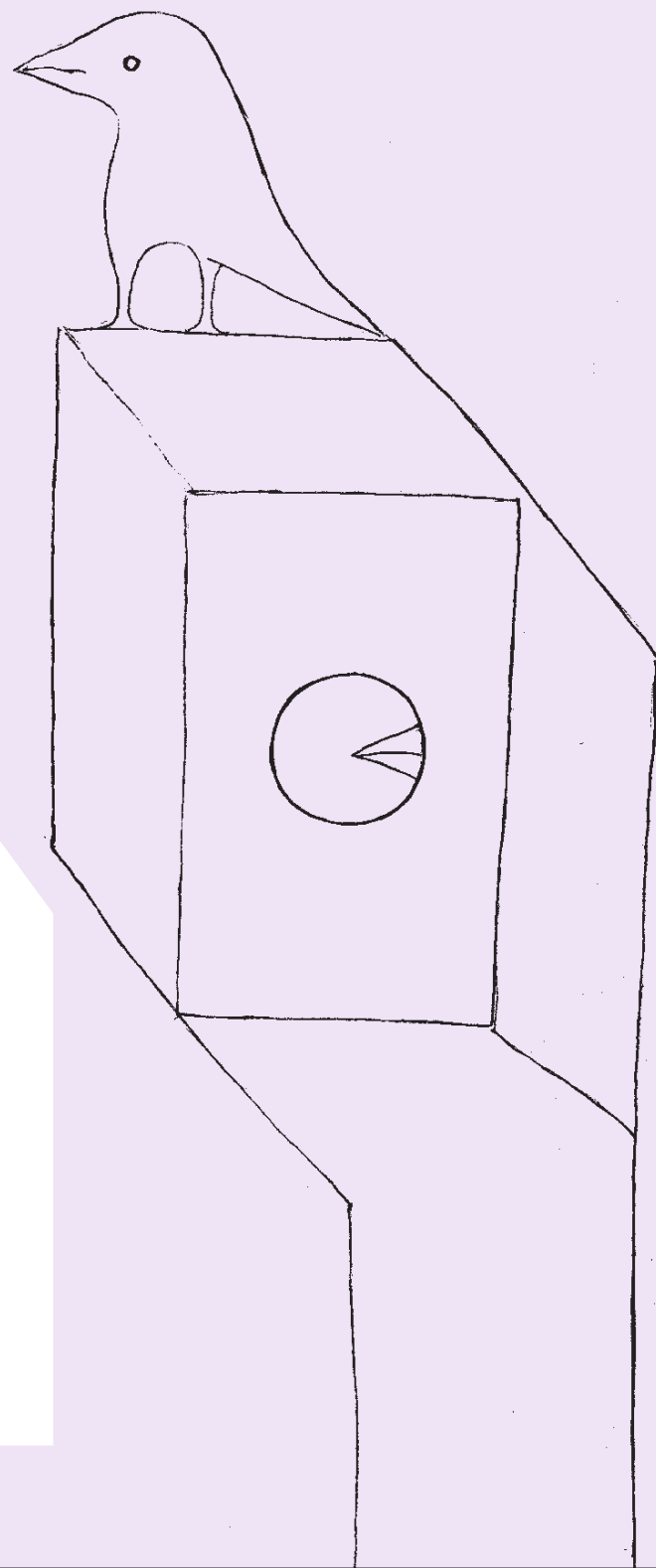
Na ulici v Praze stála
telefonní budka malá
a z té budky každou chvíli
lidé s někým hovořili.

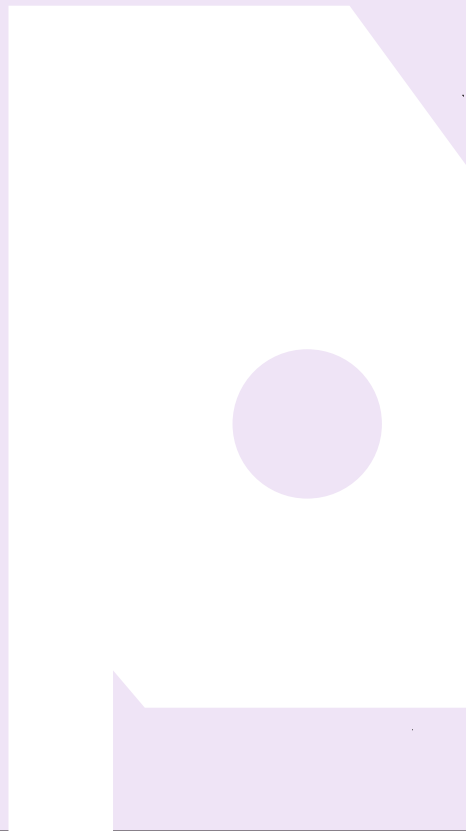
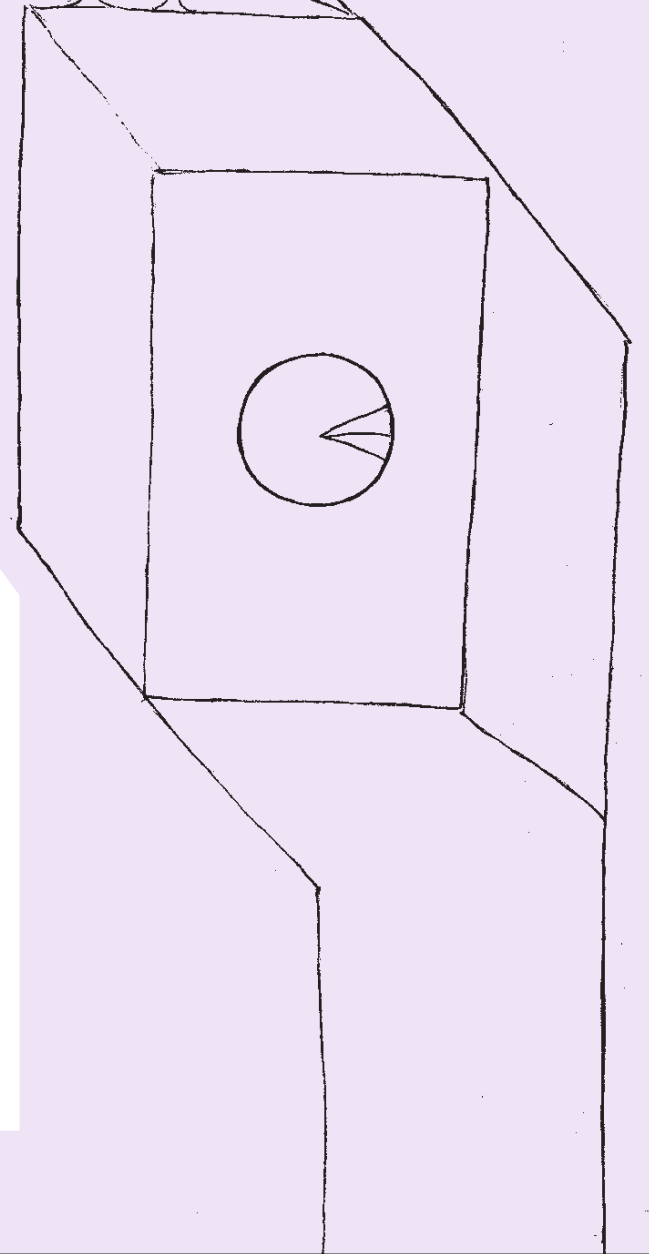
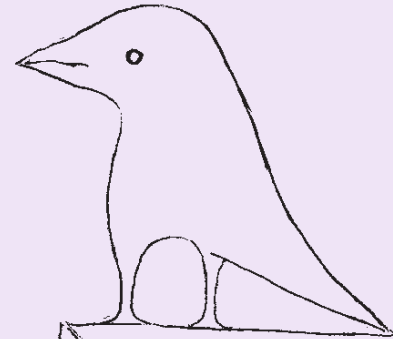
Když šla kolem Kristinka,
zeptala se tatínka:

„Poslyš, táto, jakpak je to?
Já viděla tohle léto
v Chomuticích budku taky.
Ale tam v ní měli ptáky.“

Táta koukl zpod brýlí,
zamyslíl se na chvíli

a pak řekl: „Ano, vskutku,
viděla jsi špaččí budku.
Copak budka telefonní
může viset na jabloni?“

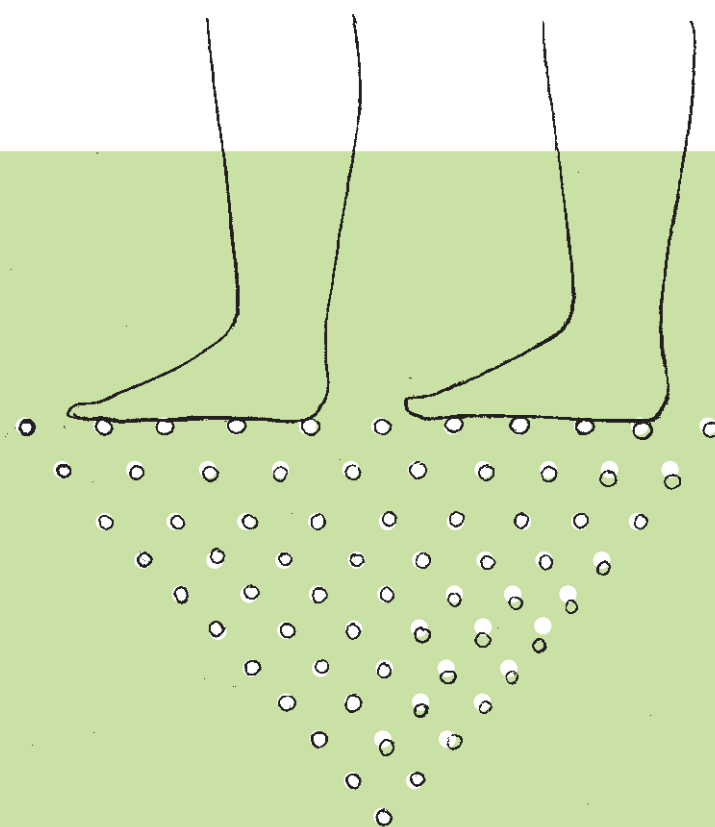

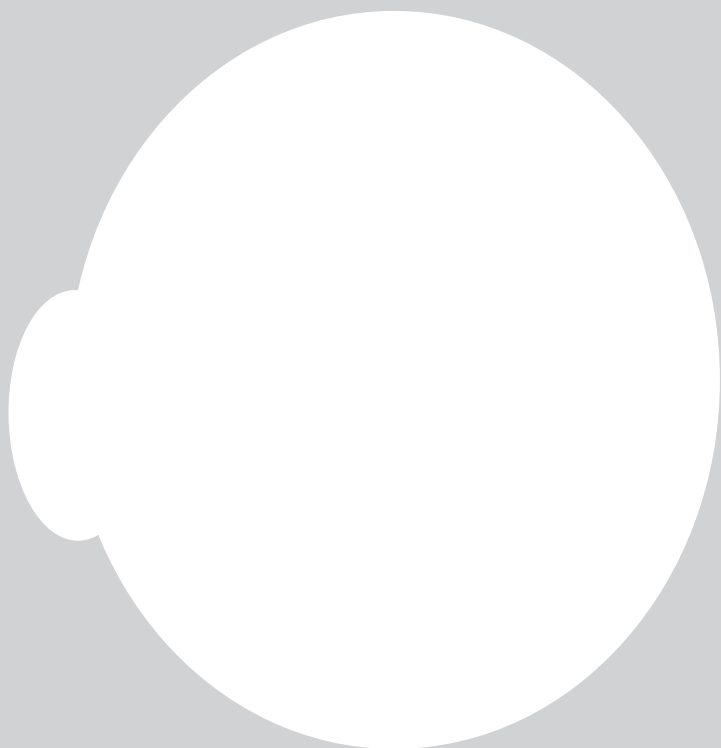
Říkadlo

**Chodila jsem ráno bosa.
Na zahradě byla rosa.
Každá malá kapička
svítila jak lampička.**

**To prý jedna hvězda malá
za svítání umírala.
Ty ostatní plakaly,
slzy v trávu padaly.**

**Chodila jsem ráno bosa.
Na zahradě byla rosa.
Každá malá kapička
svítila jak lampička.**

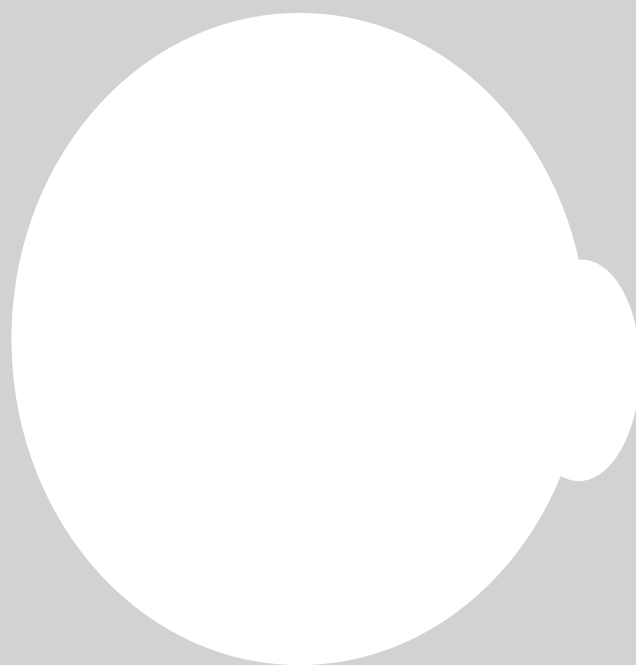

**Časně ráno u rybníka
potkal Honzík kominíka.
Ten se vylekal!**

**Upaloval bez pozdravu,
div si neukroutil hlavu.
Kominík se smál:**

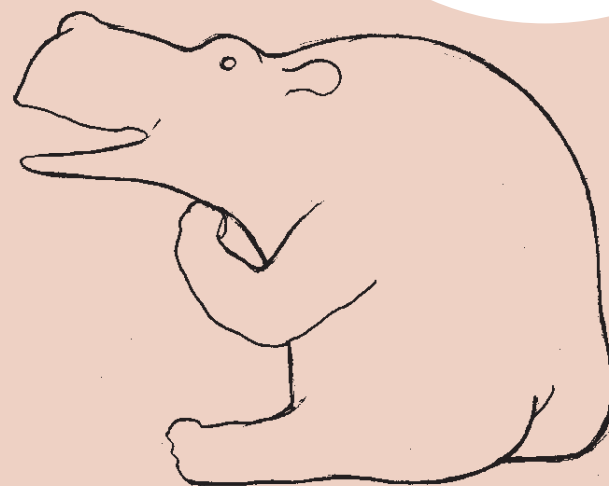
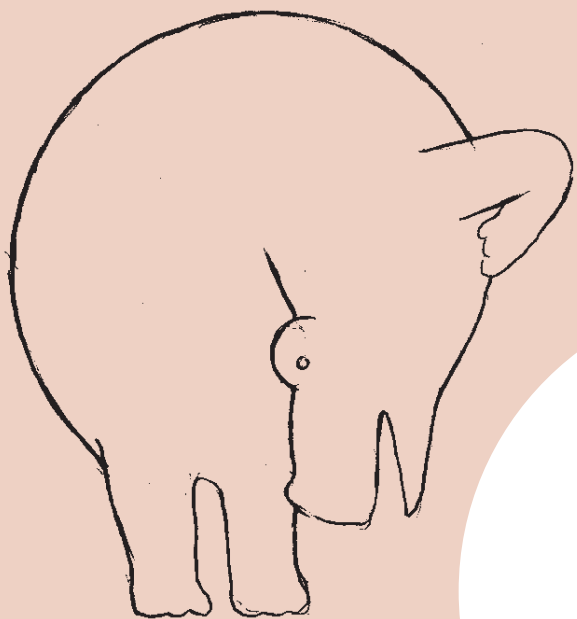
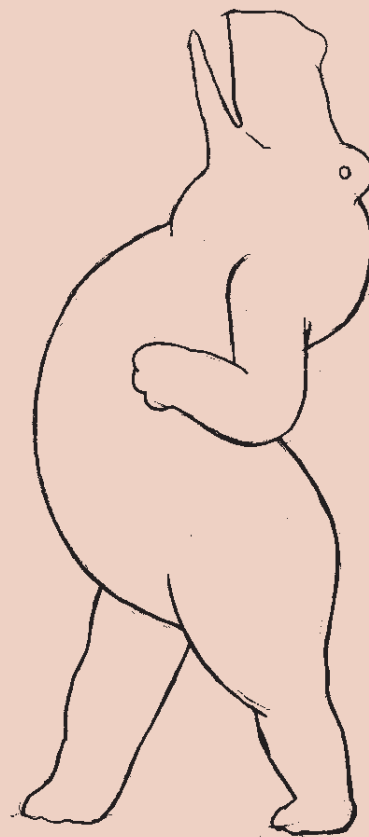
**„Utíkej si, neposlucho,
ať ti nezačerním ucho!
Kdybys pozdrav dal,**

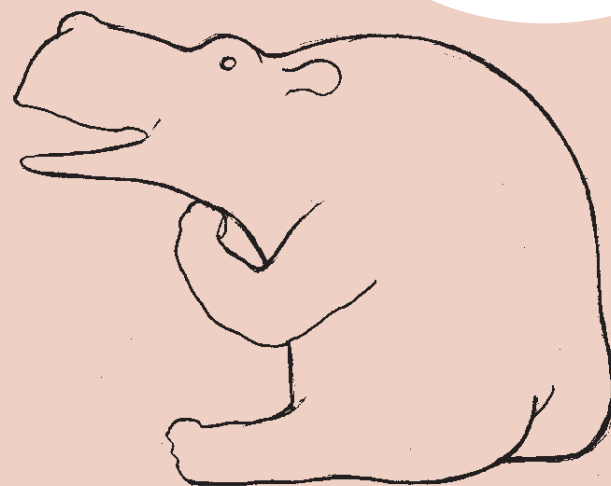
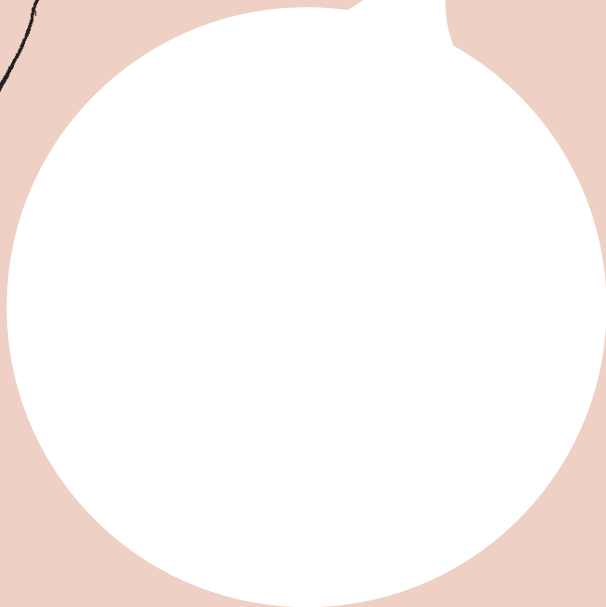
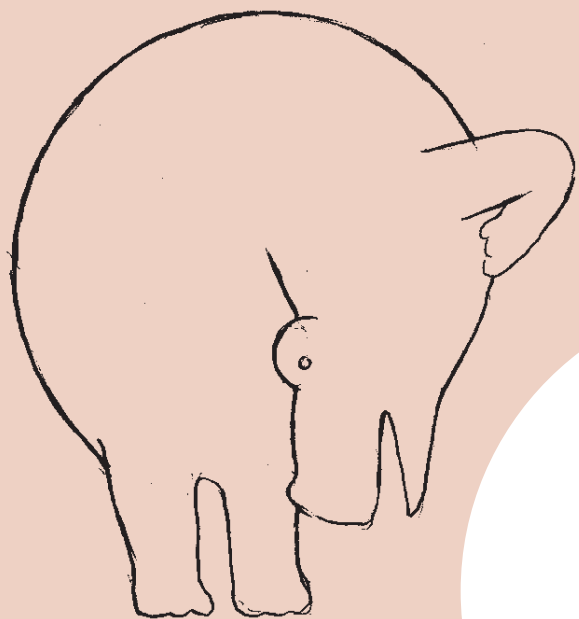
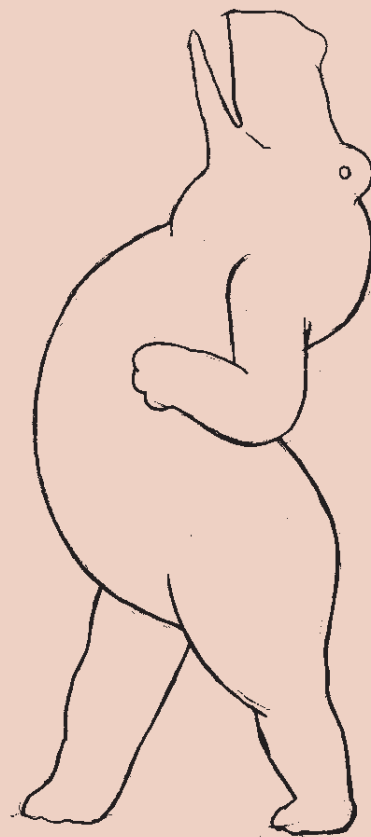
**nemusel jsi, na mou věru,
letět k mámě pod zástěru.
Čehopak ses bál?“**

Hroch

Bodláči mě popíchalo,
jen jsem vylez z koupele.
Že mám kůži-hedvábičko,
pobíhá mi z toho nýčko
žhavý oheň po těle.
Och, och, och,
och, och, och,
já jsem přenešťastný hroch!

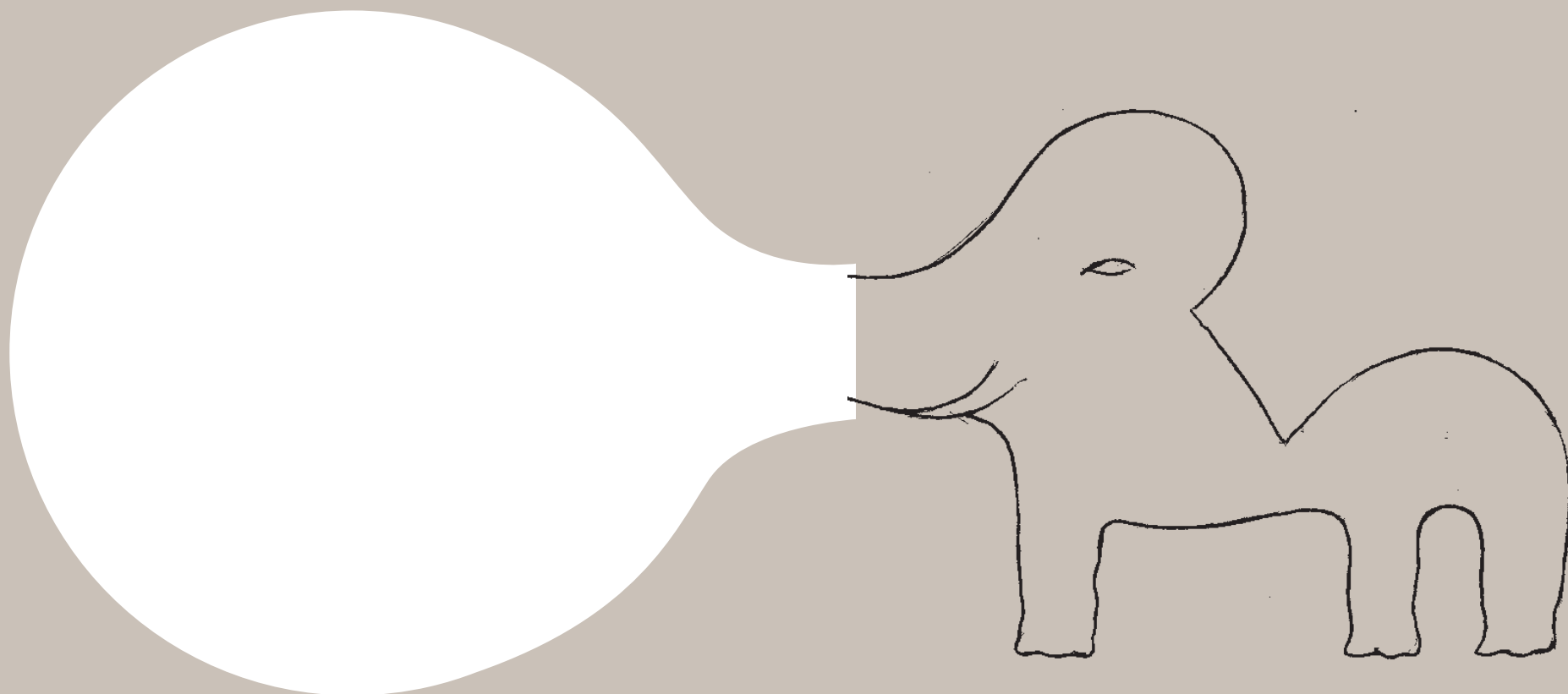
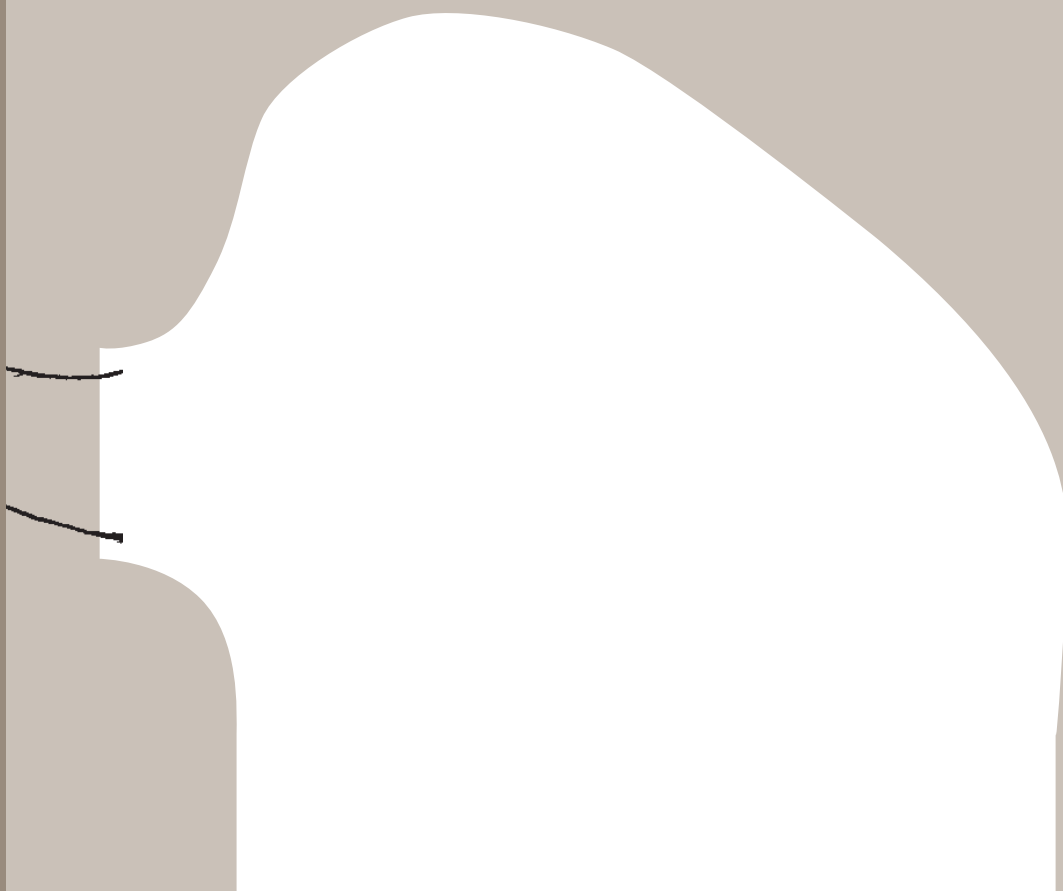

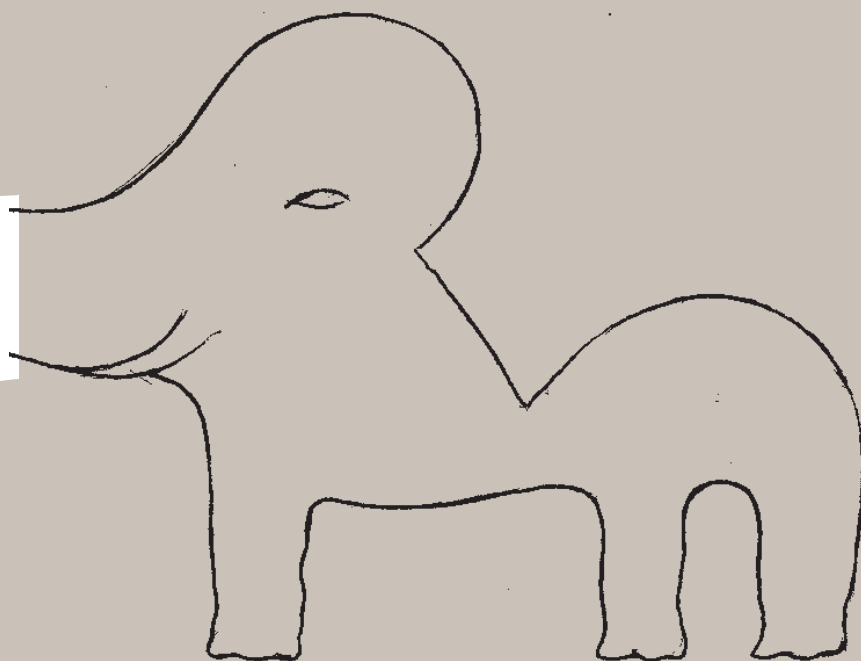
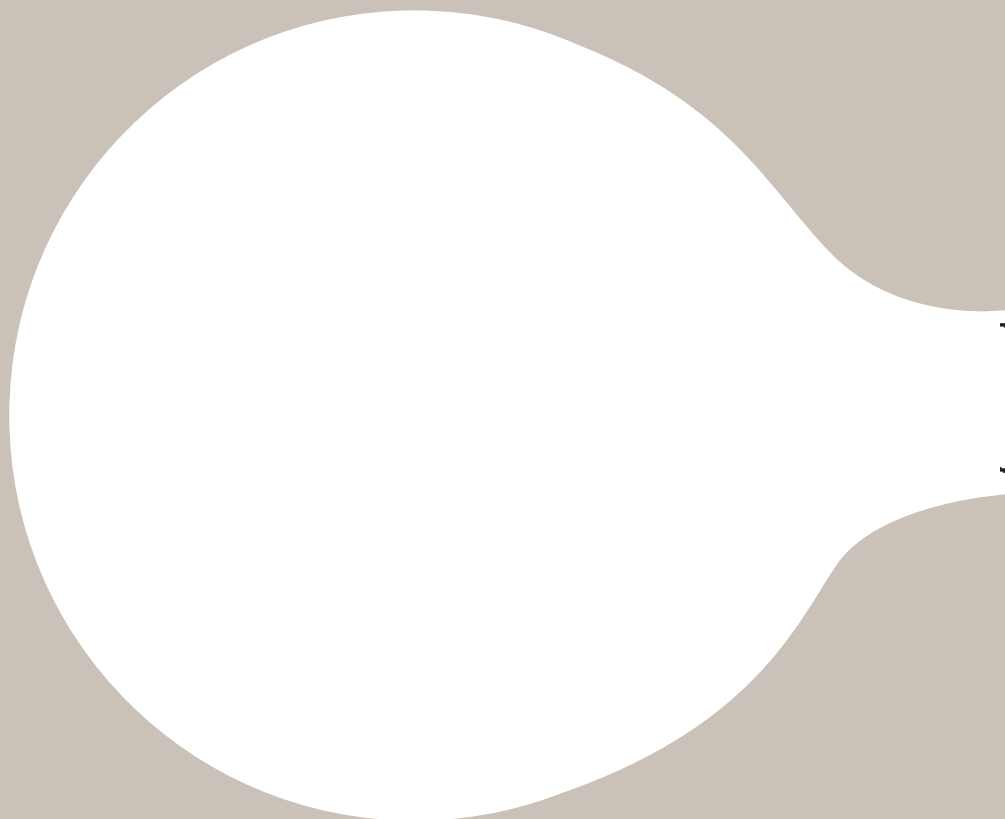
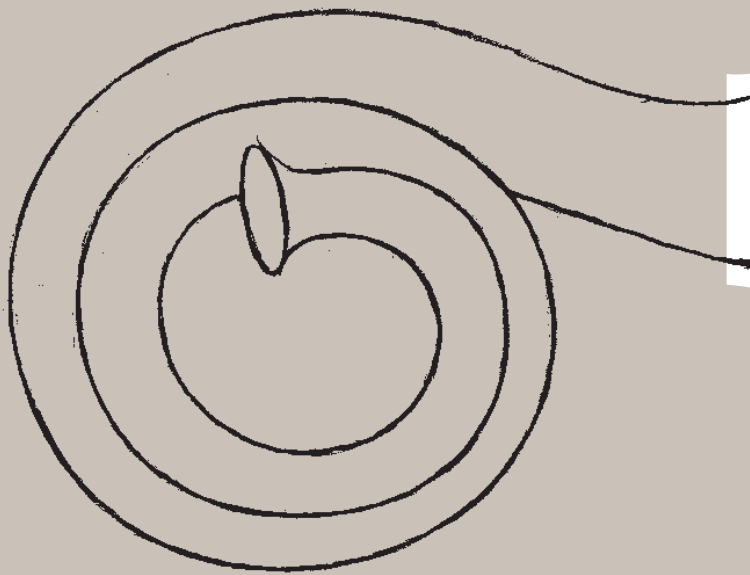

Slon

Já jsem slavný trumpetista,
tú tu, tú tu, tú tu,
hornista i pozounista,
tú tu, tú tu, tú tu,
Umím troubit,
umím hrát,
na bombardón basovat.

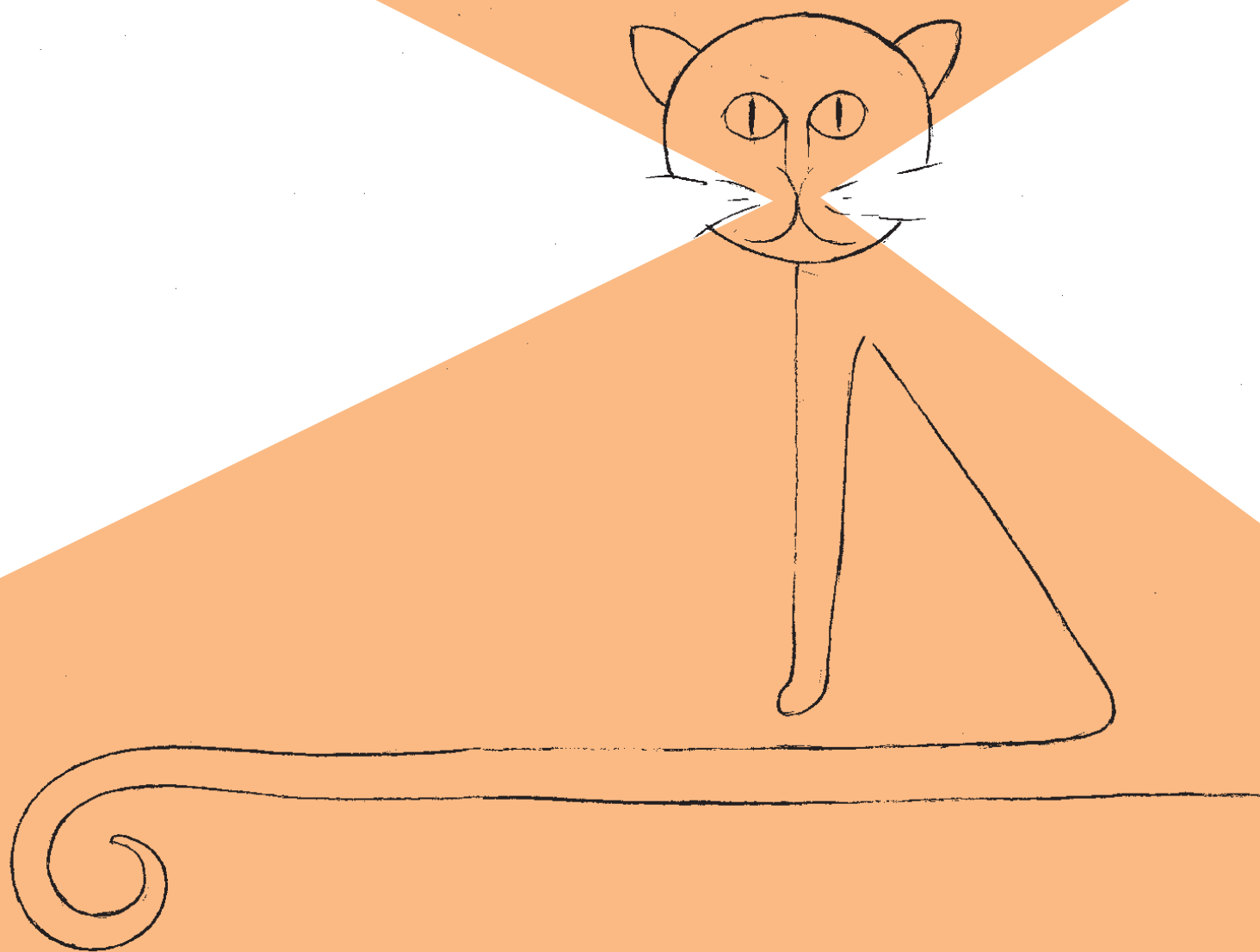
K svému muzicírování,
ano, tak to je,
nemám noty, nemám ani
žádné nástroje.
Přesto troubím
jako z not —
a to pouze na chobot.

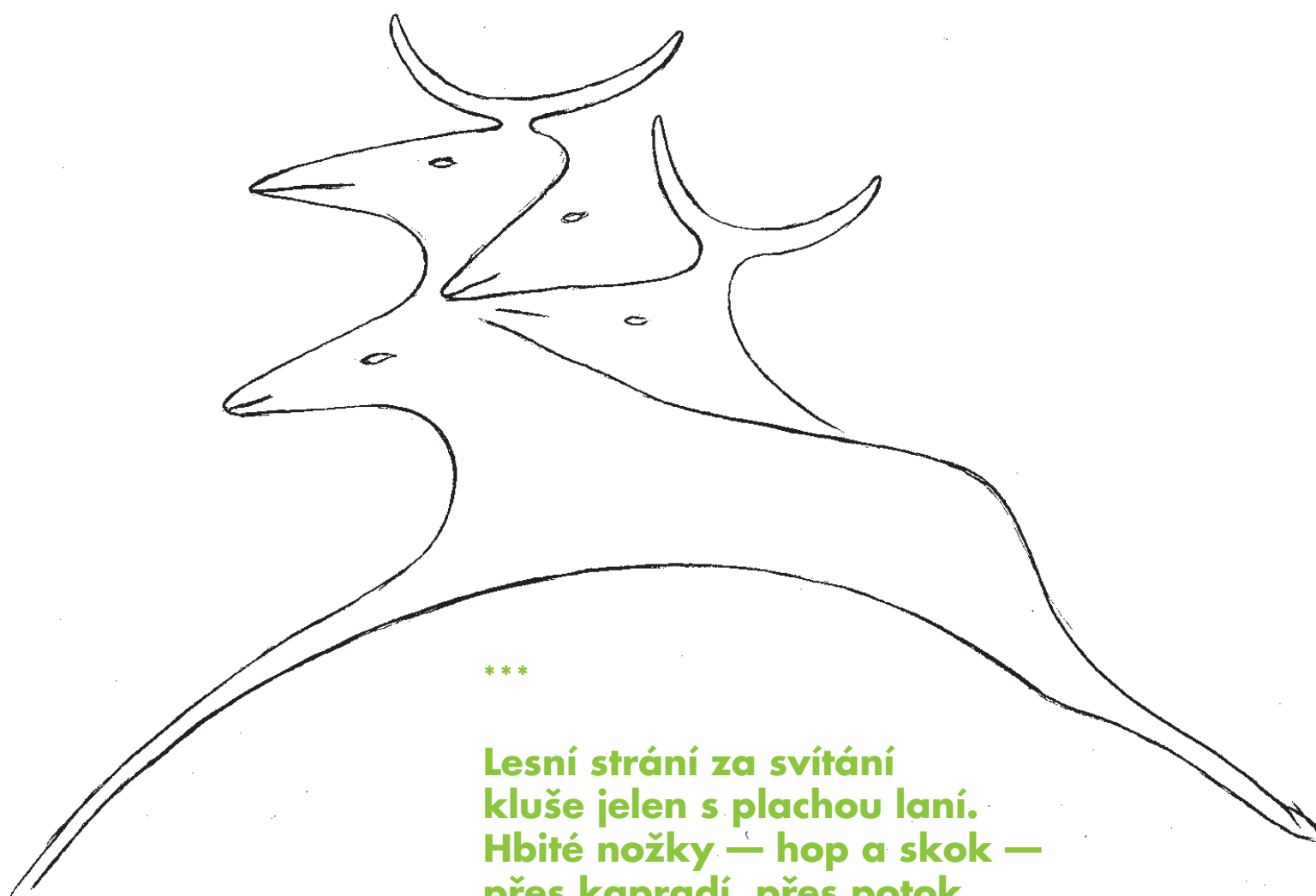

Uši, oči, drápy, vousy,
prkno, pytel, trám —
kocour po špýchaře brousí.
Myši, běda vám!

A ta kočka mouratá
v koutě učí kořata:
Pěkně měkce, řápy řap,
přikrčit se, hop a lap!

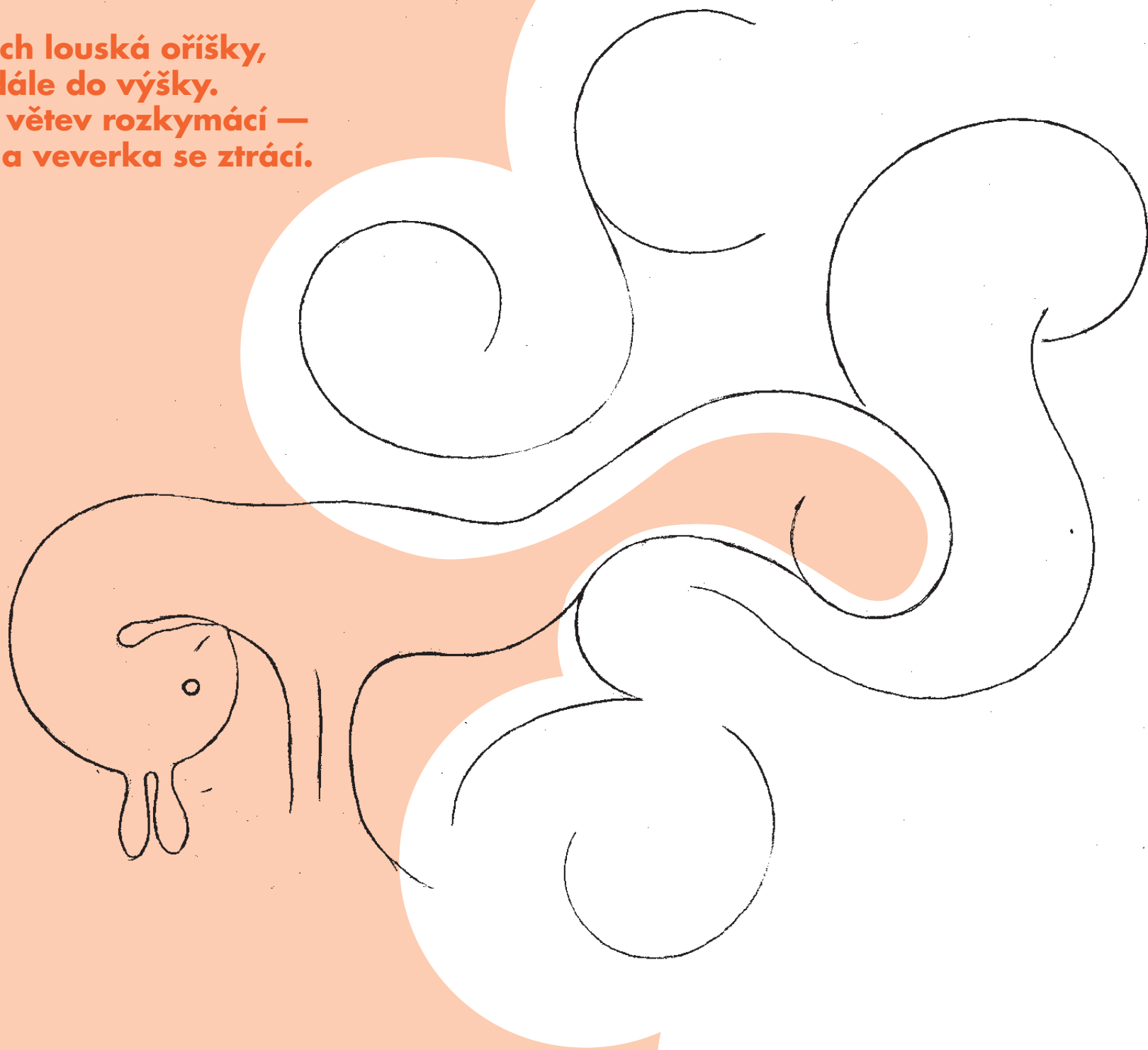

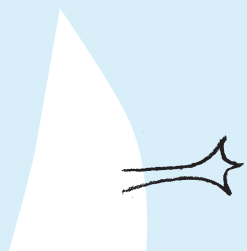
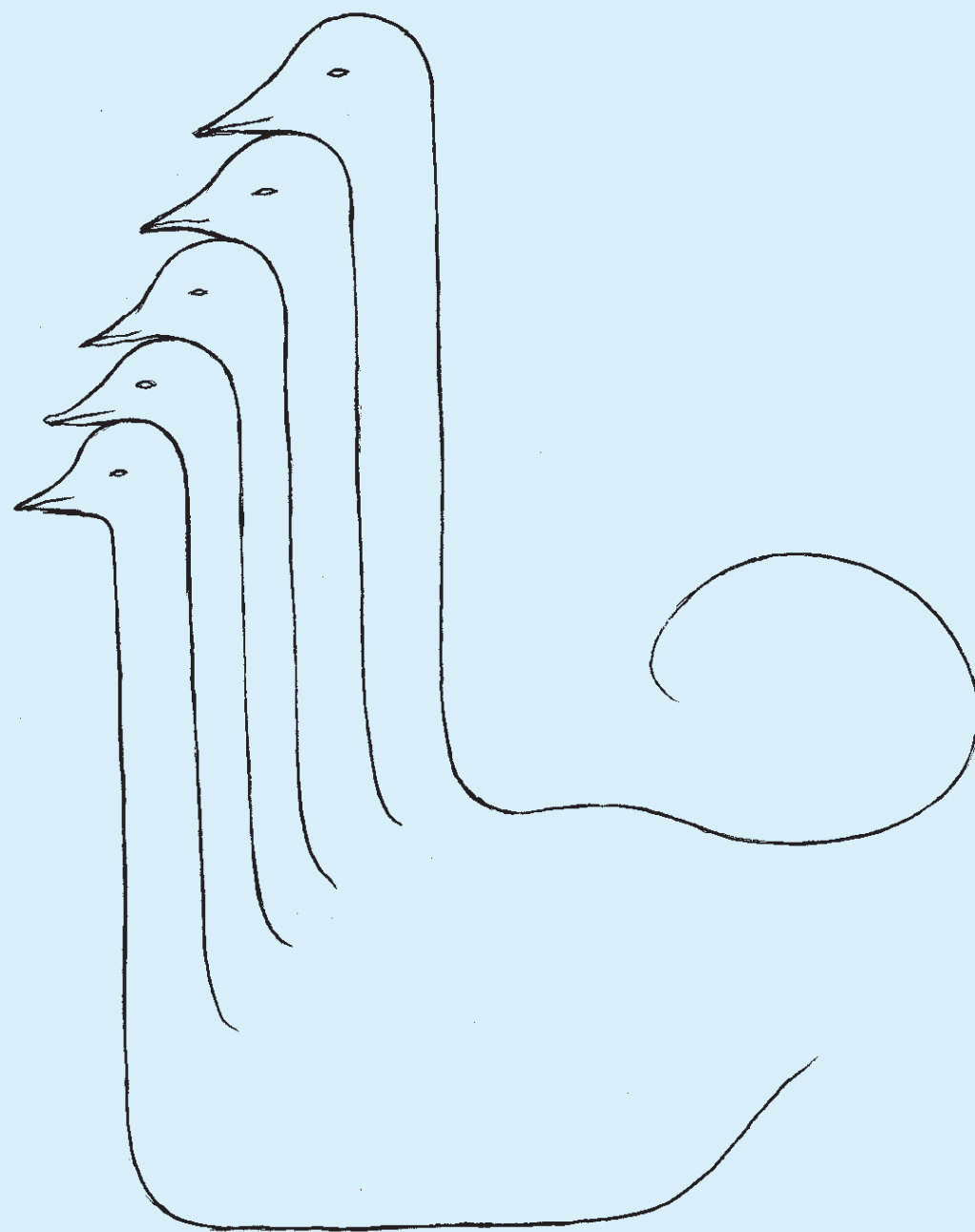
**Lesní strání za svítání
kluše jelen s plachou laní.
Hbité nožky — hop a skok —
přes kapradí, přes potok.**

**Laňka náhle zastavila,
ohlédla se, zavětrila.
V tichu lesa naslouchá
dovádění koloucha.**

**Modré nebe, bílý svět,
slunce zlatí každou sněť.
V listí lísky zrána mlsá
veverka jak kůra rusá.**

**V zubech louská oříšky,
šplhá dále do výšky.
Pak se větev rozkymácí —
hop — a veverka se ztrácí.**

**Staré labutě si plavou
pěkně se vztyčenou hlavou.
Jejich labuřata však
cachtají se všelijak.**